

Ταξίδι γνώσεων και περιπέτειας

ΣΤΗΝ ΙΝΔΟΚΙΝΑ

Επιμέλεια: **ΙΩΑΝΝΗΣ ΞΗΡΟΣ**

Ταξίδι γνώσεων και περιπέτειας πραγματοποιήσε από 25 Δεκεμβρίου 2009 μέχρι 10 Ιανουαρίου 2010 ο Ε.Ο.Σ. Αθηνών στη Βόρεια Ταϊλάνδη και το Λάος, στο οποίο συμμετείχε και ο Ιωάννης Ξηρός, μέλος του Ε.Ο.Σ. Αχαρνών.

Η περιπέτεια (στην οποία συμμετείχαν 42 άτομα) άρχισε από την περίφημη γέφυρα του ποταμού Κβάι, βορειοδυτικά της Bangkok, πρωτεύουσας της Ταϊλάνδης. Με συγκίνηση ακούσαμε την τραγική, όσο και ηρωική ιστορία των χιλιάδων ντόπιων σκλάβων και δυτικών αιχμαλώτων του Ιαπωνικού στρατού που υποχρεώθηκαν από το 1943 έως το 1945 να κατασκευάσουν τη γέφυρα για την οποία θυσιάστηκαν 100.000 ντόπιοι και 20.000 αιχμάλωτοι, Άγγλοι, Αυστραλοί και Αμερικανοί.

Στη συνέχεια θαυμάσαμε την εξαιρετική τέχνη των αρχαίων Καμποτζιανών Χμερ, οι οποίοι πριν από 1000 χρόνια στην Πνομ Πραγκ της ανατολικής Ταϊλάνδης και στο Ουάτ Φον του νοτιοδυτικού Λάος κατασκεύασαν τους ομώνυμους ινδουιστικούς ναούς, στους τοίχους των οποίων απεικόνισαν την ινδουιστική πίστη με το Βισνού, το θεό της προστασίας της Κτίσης και τον Σίβα, το θεό της καταστροφής του Κακού να κυριαρχούν. Είναι σημαντικό να αναφέρουμε ότι στην ινδουιστική θρησκεία, ο Μπράμα, ο κυρίαρχος θεός και δημιουργός του Κόσμου, μετενσαρκώσεις του οποίου ήταν όλοι οι άλλοι μεγάλοι θεοί, δεν διαθέτει μορφή, ούτε ναούς.

Το ταξίδι περιλαμβάνονταν σε μια μεγάλη διαδρομή ανατολικά της Bangkok, είσοδο στο Λάος από τα νοτιοδυτικά σύνορά του, πορεία προς βορράν μέχρι την πόλη Λουάγκ Πραμπάγκ του βορείου Λάος, αρχαία πρωτεύουσας πριν αυτή μεταφερθεί στη Βιεντιάν, κατόπιν επανείσοδο στην Ταϊλάνδη αεροπορικώς από Λουάγκ Πραμπάγκ στο Τσιάγκ Μάι, δεύτερης πόλης της Ταϊλάνδης και παλαιότερης πρωτεύουσας πριν αυτή μεταφερθεί στην Bangkok και κάθοδο προς νότο μέχρι την Bangkok.

Στο νότιο Λάος συναντήσαμε το Μεκόγκ, μέγα και ζωοδότη ποταμό, το μεγαλύτερο της χερσονήσου και σύμβολο της Ινδοκίνας. Η περιοχή Σι Φαν Νταν όπου βρεθήκαμε διαθέτει περίπου 4000 τροπικά νησιά και είναι το πλατύτερο σημείο του Μεκόγκ. Μας εδόθη η ευκαιρία να κάνουμε μια πρωινή μεγάλη βόλτα στα νερά του γίγαντα, εντός πλοιαρίων, χαρακτηριστικής ινδοκινεζικής τεχνικής και παρατηρήσαμε τα δελφίνια του γλυκού νερού, όπως επίσης και τον τρόπο ζωής των παραποταμίων κατοίκων σε ένα περιβάλλον ανείπωτης ομορφιάς.

Καταρράκτης στο Μεκόγκ

Στην πορεία προς την πρωτεύουσα Βιεντιάν είχαμε τη δυνατότητα να παρατηρήσουμε πλευρές του τρόπου ζωής και της οικονομίας της Ινδοκίνας, τη φύση της και τα χαρακτηριστικά της.

Τα κύρια προϊόντα είναι φρούτα, λαχανικά και όρυζα, με τους περισσότερους ορυζώνες στεγνούς, επειδή δεν είναι ακόμη η περίοδος των μουσώνων. Τα σπίτια ξύλινα, απλά, με ένα ή δύο δωμάτια ελάχιστης επίπλωσης, κατασκευασμένα πάνω σε πασάλους, διά το φόβο πλημμυρών και τερμιτών. Οι περισσότεροι κυκλοφορούν επί μηχανών 50 έως 120cc, είναι η κατεξοχήν χώρα της μοτοσυκλέτας.

Η Ινδοκίνα και ιδίως το Λάος διαθέτει τα πιο πυκνά τροπικά δάση με άφθονα ποτάμια, καταρράκτες και σπήλαια. Σε πολλά από αυτά βουδιστές μοναχοί έχουν από εκατοντάδες χρόνια εναποθέσει αγάλματα του Βούδα διαφόρων μεγεθών και δημιούργησαν λατρευτικές απεικονίσεις, όπως είδαμε με ευλάβεια στο Τακ Χεκ. Τα σπήλαια δεν έχουν εξερευνηθεί ακόμη όλα και πολλά έχουν υπόγειους ποταμούς. Στην πόλη Βαγκ Βιεγκ είχαμε την ευκαιρία να κάνουμε ένα υπόγειο κοιλύμπι με σαμπρέλες (tubes) διάρκειας δύο ωρών σ' ένα τέτοιο ποτάμι που βγαίνει από σπήλαιο.

Στην πρωτεύουσα του Λάος Βιεντιάν οι Γάλλοι κατασκεύασαν την αψίδα Πατουξάι, αντίγραφο της Αψίδας του Θριάμβου των Παρισίων. Δέος προκαλεί το μνημείο σύμβολο του Λάος, ο τεράστιος ναός Τατ Λουάγκ, έργο 500 ετών.

Στη διαδρομή του βορείου Λάος θαυμάσαμε τα βουνά του Ουρανού, ύψους 1800μ. καλυμμένα με τροπικό δάσος, αδιάβατα και απάτητα. Οι κάτοικοι των υψιπέδων του Λάος είναι ιδιαίτερη φυλή. Ζουν σε μικρά χωριά φτιαγμένα από μπαμπού με αχυρένιες στέγες. Ζουν από το κυνήγι και την καλλιέργεια ριζιού και πατάτας,

δυστυχώς όμως για την επιβίωσή τους αποψιλώνουν μεγάλες εκτάσεις τροπικού δάσους.

Στη Λουάγκ Πραμπάγκ ευρίσκονται αρχαίοι ναοί, όλοι μνημεία προστατευμένα από την Ουνέσκο και το ανάκτορο των αρχαίων βασιλέων, τώρα μουσείο βασιλικών εκθεμάτων. Στο γειτονικό πάρκο με τους καταρράκτες μια ευχάριστη έκπληξη: Περιφραγμένη έκταση όπου φυλάσσονται μαύρες ασιατικές αρκούδες της ζούγκλας, μετρίου μεγέθους, πολύ επιθετικές στην ελεύθερη ζούγκλα.

Κατά την επιστροφή στη Βόρεια Ταϊλάνδη και στην πόλη Τσιαγκ Μαγκ με πληθώρα εξαιρετικών ναών έφτασε η μεγάλη στιγμή της εκδρομής, το διήμερο τρέκιγκ. Αυτό άρχισε με πορεία επί ελεφάντων που εκτρέφονται σε ιδιαίτερο πάρκο. Κατόπιν μας παρέλαβαν οδηγοί βουνού και μετά από τρίωρη εξαντλητική αηφορική πορεία βαθιά μέσα στη ζούγκλα φτάσαμε για διανυκτέρευση σ' ένα απομονωμένο χωριό, κατοικούμενο από τη φυλή των Λάχου με καταγωγή από Βιρμανία. Την επόμενη ημέρα εγερτήριο στις 5:30 για ανάβαση σε ψηλότερο σημείο της ζούγκλας και επιστροφή μετά από 2 1/2 ώρες. Κατόπιν ακολούθησε μια εξίσου δύσκολη κατάβαση από άλλη πλευρά, περνώντας δίπλα από καταρράκτες ανειπίπτως ομορφιάς.

Το πιο εντυπωσιακό μέρος της διαδρομής ήταν η κατάβαση με ραφτ μέρους του ποταμού με δύσκολα περάσματα, τα οποία μας παγίδευσαν κάποιες φορές και χρειάστηκε όλη η δύναμη και η τεχνική μας να τα περάσουμε. Στο ηρεμότερο μέρος του ποταμού πλεύσαμε επάνω σε σχεδίες από μπαμπού, ένας αρχαίος τρόπος μεταφοράς ανθρώπων και αγαθών στην Ινδοκίνα, ανάλογος με τις πηρόγες των ερυθρόδερμων.

Η εκδρομή έκλεισε με επίσκεψη του ιστορικού πάρκου Σουκχαζάι με απομεινάρια αρχαίων παλατιών και

ναών και τέλος στην Μπαγκόγκ, της μεγαλούπολης των 10 εκατομμυρίων κατοίκων, όπου συνυπάρχουν ουρανοξύστες από γυαλί και ατσάλι, ναοί εξαιρετικής τέχνης και τενεκεδογειτονιές. Παρόλα αυτά η πόλη είναι δυναμική και σφύζει από ζωή. Έτσι τελείωσαν οι ινδοκινέζικες ημέρες μας.

Κλείνοντας θεωρώ σκόπιμο να αναφέρω ορισμένα κοινωνικά στοιχεία των χωρών αυτών, τα οποία τραβούν πάντα την προσοχή ενός ταξιδευτή. Στο Λάος κυβερνά από το 1975 μονοκομματική κομμουνιστική κυβέρνηση, ενώ στην Ταϊλάνδη επικρατεί συνταγματική μοναρχία και κοινοβουλευτικό πολίτευμα. Για ιστορικούς, πολιτικούς και γεωγραφικούς λόγους η Ταϊλάνδη μαζί με τη Μαλαισία ελκύουν ισχυρές εξωτερικές επενδύσεις, είναι εξαιρετικά τουριστικές και σαφώς ευνοημένες από την παγκοσμιοποίηση. Το Λάος, η Καμπότζη και το Βιετνάμ έχουν διατηρήσει το μονοκομματισμό πλην όμως με οικονομίες πιο κλειστές και γραφειοκρατικές αγωνίζονται να ξεφύγουν από τη φτώχεια. Παρόλα αυτά έχουν ανοίξει τα σύνορά τους ήδη από την περασμένη δεκαετία και οι ξένες επενδύσεις είναι ευπρόσδεκτες. Σε κανένα κράτος της Ινδοκίνας δεν υπάρχει κοινωνικό σύστημα ασφαλίσεων και πρόνοιας, ούτε νοσοκομειακής περίθαλψης και σύνταξη απονέμεται μόνο στους δημοσίους υπαλλήλους. Όλοι οι άλλοι φροντίζουν μόνοι τους το μέλλον τους. Δεν υπάρχει κατώτατος μισθός και κανονικό ωράριο πουθενά, πλην όμως παντού είναι κατοχυρωμένη η ατομική ιδιοκτησία και η επιχειρηματικότητα με λιγότερες ή περισσότερες γραφειοκρατικές διαδικασίες, αναλόγως της μορφής του κάθε κράτους. Ενδημική είναι επίσης η διαφθορά στο Λάος, όπως μας αναφέρουν οι ντόπιοι Ξεναγοί.

Όλες οι χώρες της περιοχής διαθέτουν μεγάλο νεανικό πληθυσμό και παρουσιάζουν δυναμισμό. Εντύπωση προκαλεί η πίστη στη Χώρα τους και στις αξίες της και σχεδόν σε κάθε σπίτι κυματίζει η σημαία τους. Συνιστώ εντόνως ένα ταξίδι στην περιοχή, αναλόγως του προαναφερθέντος, εκεί όπου χτυπά τόσο δυνατά η καρδιά της αιώνιας Ασίας.

Ναός Ταζ Λουάγκ Βιεντιάν Λάος

Η γέφυρα του ποταμού Κβάι.

